

— Да, но на другия дѣнь напротивъ той ще има поприще пошироко въ цирка и съвършено сухо. Чудна работа! слѣдуваше съ сжщата небрѣжностъ египтянинътъ, мислящъ че една само твоя дума е доста него да спасе, а мене да докара на положеніето му.

— Но тѣзи дума нема да са каже.

— Добръ думашъ, Калане, *нема да са каже* повтори фразата Арбакъ като тупаше жреца порамото. Но чакай стигихъмы вече.

И мрачавыйтъ свѣтлникъ на Арбака освѣти едни малки врата въ стѣната направены отъ ѣко дърво и обкованы съ желѣзны пжргове. Арбакъ извади отъ пояса си снопъ отъ три четары ключа не голѣмы но ѣкы; о, колко тупаше сърцето на ненаситныя свещеникъ когато чуваше дрънкането на ключелницытъ; той си въобразяваше че слѣдъ малко ще са намѣри предъ пазеното тамъ съкровище!

— Пристѣпи, пріятелю, рече Арбакъ а азъ ще подигамъ свѣтлника за да видишь добръ купчинытъ отъ златото.

Нетърпѣливыйтъ Каланъ побърза за да влѣзи въ мрачавината безъ да чака второ каненъе, но щомъ престѣпи прага, ржката на Арбака го блѣснѣ на вжтрѣ съ единъ голѣмъ ударъ.

— *Тѣзи дума нема да са каже*, рече Египтянина съ неудържимъ смѣхъ и заключи въ подземеліето измаменныя жрецъ.

Каланъ са потърколи иѣколко стѣпала на долу по стѣбата, но не осѣти болѣстята отъ падањето си, и пакъ бържи са покачи и като приближи вратата удряше по тѣхъ съ юмруцы и виковетъ му бѣхъ толкосъ отчаянны, щото приличахъ на звѣрско реванъе по вече, а не на чловѣческой гласъ.

— Отвори, отвори ми вратата и не щѣ вече злато.

Но думытъ едва са чувахъ презъ дебелытъ врата, и Арбакъ пакъ са предаде на смѣхъ и тропнѣ съ кракъ по земята, може бы защото подскачаше отъ радость като можаше сега да покаже различнытъ си чувствованія, които по-напрѣдъ бѣ принуденъ да държи свързаны въ гърдытъ си.

— Сичкото сега злато на Далмація нема да ти даде нито единъ уломкъкъ хлѣбъ. Мри отъ гладъ, низскій чловѣче! Твоитъ предсмъртны стеванія нема да поколебажтъ нито ека на безкрайното подземеліе и когато отъ гладъ и отчаяніе ще извѣдешъ пълтыта си, нито вѣтърътъ ще може да исповѣда че тѣй е умрѣлъ този кой посмѣи да заплашва Арбака, който можаше да го погуби.

— Милосердіе, милосердіе! жестокій, злодѣй! за туй ли прочее? . . .